

tin sâu nguyện thiết, nhờ sức Phật mang nghiệp vãng sanh về cõi Phật, dĩ nhiên được thoát khỏi sanh tử luân hồi. Kinh Đại Tập nói: “ Nếu chúng sanh thời mạt pháp, bỏ pháp môn niệm Phật này thì không còn hy vọng gì thoát khỏi sanh tử luân hồi chứng thành Phật quả”. Thế mới biết, pháp môn Tịnh Độ mỗi pháp đều viên dung, như trăng chiếu sáng ngời, núi sông đều hiện rõ, như thủy ngân rớt xuống đất mỗi hạt đều tròn.

Qua chứng minh chỗ quy thú của các tổ trên, chúng ta thấy, sở dĩ các Ngài đã có chỗ chứng đắc riêng, nhưng các ngài vẫn xiển dương Tịnh Độ, vì pháp môn Tịnh Độ trùm khắp cả ba căn. Người bậc thượng thấy tánh vãng sanh, chứng liên vô sanh nhẫn. Kẻ bậc trung phát nguyện vãng sanh liền được vãng sanh. Người bậc hạ chuyên tạo ác nghiệp, khi lâm chung nhờ thiện tri thức hướng dẫn, chỉ niệm được mười niệm cũng được vãng sanh. Đây là lòng đại bi bất khả tư nghĩ và cũng là bản hoài độ tận chúng sanh của chư Phật. Đó là điểm thù thắng bậc nhất.

III. Sự siêu thắng về hành:

1. Niệm Phật có đủ Giới - Định - Huệ: Người học Phật đời nay muốn tu Giới - Định - Huệ thường nghiên cứu về Thiên Giáo Luật. Nếu nói về lý cứu kính viên đốn không pháp nào bằng Thiên, nhưng nếu không phải là bậc thượng căn thân giải, ý hội thì sẽ dễ dàng dẫm vào chỗ ngoan không. Nghiên cứu về Tam thừa không pháp nào bằng Giáo nhưng không phải là người được cá quên nôm, theo ngón tay chỉ để thấy mặt nhật nguyệt vẫn chưa khỏi bị chê là con mọt đục giấy. Bỏ dữ làm lành không pháp môn

nào bằng Luật, nhưng không phải là người thân tâm hoàn toàn thanh tịnh, trong ngoài là một vẫn chưa khỏi cái khổ tự trói buộc. Tóm lại, chỗ quy túc của Thiên Giáo Luật là Giới - Định - Huệ, không do Thiên Giáo Luật mà được Giới - Định - Huệ trọn vẹn chỉ có pháp môn duy nhất là pháp môn Tịnh Độ, vì trong khi niệm Phật, miệng niệm tâm dừng, các việc ác không làm tức là Giới. Lòng nhớ hiệu Phật hoặc cõi Phật mãi trần không còn tức là Định, niệm Phật là không niệm, ánh sáng thường chiếu tức là Huệ. Nếu có người trừ hết muôn việc nghĩ xằng, một lòng hướng về Tây phương thì không cần lấy gậy đánh hoặc hét (Thiên Cơ) mà thuộc căn cơ viên đốn, không cần xem hết Đại Tạng Kinh mà được Chánh Pháp Nhãn Tạng, không cần giữ tứ oai nghi mà được đại tự tại, không nhớ không sạch, không trói buộc, không giải thoát, trong lúc ấy hoàn toàn được Giới - Định - Huệ, hoàn toàn được công năng trọn vẹn Thiên Giáo Luật, tâm ta là tâm Phật không khác gì. Đây chính là chỗ rốt ráo của pháp môn niệm Phật.

2. Một con đường bằng phẳng và thẳng tắt: Người tu theo pháp môn niệm Phật là tu theo con đường thẳng tắt, thực hành rất giản dị, nhưng thành công rất to lớn và nhanh chóng. Vì sao vậy? Vì ngoài năng lực của mình ra người tu Tịnh Độ còn có tha lực của Phật A Di Đà. Chúng ta không phải vất vả đoạn hoặc chứng chơn mà cần thực hiện những yếu cầu của đại nguyện là chúng ta có thể mang nghiệp lên thuyền từ của Phật A Di Đà thẳng đến bờ kia. Vì vậy Tổ Thiện Đạo đã nói: “ Chỉ có đường tắt tu hành gắng niệm A Di Đà Phật”. Nếu người tu hành vì mục đích duy nhất là thoát ly

sanh tử, như con mọt đục ống tre cốt làm thế nào ra khỏi ống tre thì người học các pháp môn khác, như con mọt đục theo chiều dọc phải trải qua 52 mắt tre mới thoát được ra ngoài thực vô cùng khó khăn. 52 mắt tre là 52 vị từ Sơ Tín đến Diệu Giác, người muốn qua 52 vị này, phải trải qua ba A Tăng kỳ kiếp mới đạt được. Còn người niệm Phật cầu vãng sanh về Cực lạc như con mọt đục theo chiều ngang, con mọt chỉ cần đục qua có một lớp là có thể ra ngoài, không cần phải trải qua nhiều thêm bậc, vì nhờ vào sức đại nguyện của Đức Phật A Di Đà. Vì thế, Cổ Đức thường nói: “*Tham thiền để thấy tánh khó như con kiến trèo lên núi cao, Tịnh Độ niệm Phật cầu vãng sanh dễ như bướm căng gập nước thuận.*” Như thế, niệm Phật là pháp môn thẳng tắt dễ làm mà lại có nhiều kết quả nhất.

3. Một câu Lục tự đẹp tắt cả vọng tưởng: Trong Đại Trí Độ Luận nói: “Niệm Phật tam muội trừ được các thứ phiền não và tội nghiệp của đời trước”. Các môn tam muội khác có môn trừ được dâm; mà không thể trừ sân; có môn trừ được sân mà không thể trừ được dâm; có môn trừ được dâm; có môn trừ được si mà không trừ được dâm và sân; có môn trừ được tham sân si mà không trừ được tội nghiệp đời trước. Niệm Phật tam muội này trừ được các thứ phiền não và tội chướng. Lại nữa, Niệm Phật tam muội có đại phước đức có thể độ chúng sanh.” Đây là một điểm siêu thắng bậc nhất của pháp môn niệm Phật. Người tu các pháp môn khác phải theo dõi quan sát xả từ tâm niệm, hoặc dứt bỏ từ vọng tưởng. Phải hàng theo dõi từng giây từng phút.

Thuở xưa, thiền sư Đại An tham vấn tổ Bá Trượng thưa: